

Słowo wstępne

Termin „nowa kodyfikacja prawa karnego” oznacza w praktyce funkcjonowania systemu prawa karnego jego stałą zmianę, która jest w istocie kroczącym procesem rekodyfikacji. Proces ten nie zawsze oznacza zmiany o charakterze uporządkowanym, dogłębnie przedyskutowane i oparte na wnikliwych analizach eksperckich. Często mamy do czynienia z wprowadzeniem rozwiązań w obrębie szeroko rozumianego prawa karnego na skutek pojedynczego zdarzenia, bez dobrego rozeznania przyszłych konsekwencji interwencji legislacyjnych. Na tle ocen funkcjonujących rozwiązań i ich licznych modyfikacji zgłaszanych jest wiele uwag krytycznych. Teoretycy i przedstawiciele praktyki prawa karnego materialnego, procesowego i wykonawczego przedstawiają nowe propozycje dotyczące wprowadzenia odmiennych od obowiązujących rozwiązań. Część przedstawicieli klasy politycznej uważa, że należy podjąć pracę nie tyle nad nowelizacją kodeksów, ale nad przygotowaniem nowych ustaw karnych, argumentując, że dotychczasowe nie odpowiadają polityce karnej nakierowanej na skuteczne przeciwdziałanie dynamicznie rozwijającej się przestępczości, a nade wszystko jej zmianom strukturalnym. Szkoda, że ten krańcowy postulat oderwany jest od rzeczywistych źródeł wywołujących owe niekorzystne tendencje w przestępczości, a także od pełnej diagnozy co do wykorzystania możliwości istniejących instrumentów prawnych i organizacyjnych.

„Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” już dwadzieścia pięć lat uczestniczy w tej stałej, czasami bardzo ożywionej dyskusji w obszarze kontroli i zwalczania zachowań kryminalnych. Przywołując starą paremię rzymską: „*Iuris prudentia est divinarum atque humanarum rerum notitia, iusti atque iniusti scientia*” (Wiedza prawnicza jest znajomością spraw

boskich i ludzkich, rozumieniem tego, co słuszne i co niesłuszne), chcemy zwrócić uwagę, że aktywne i merytoryczne uczestnictwo w tym dyskursie to podstawowe zobowiązanie przedstawicieli nauki.

Jeżeli udaje nam się zwrócić uwagę przynajmniej na to, co słuszne, względnie wskazać problematyczne rozwiązania, to można powiedzieć, że wypełniamy w podstawowym zakresie to swoiste zobowiązanie wobec klasycznej jurysprudencji oraz społecznych oczekiwań wobec wiedzy eksperckiej. Opracowania zebrane w niniejszym tomie wpisują się w to międzypokoleniowe zobowiązanie oraz oczekiwania opinii publicznej. Są one cennym uzupełnieniem wiedzy prawniczej z obszaru nauk kryminologicznych. Wartością przedstawianych opracowań jest ich wyraźna koncentracja na aktualnych problemach, zarówno krajowych, jak i zagranicznych. Autorzy podejmują istotne problemy natury praktycznej i teoretycznej, co jest niewątpliwie zaletą zebranych artykułów. Oczywiście prawdziwą ocenę tych propozycji przedstawią nasi czytelnicy. Z niecierpliwością zatem czekamy na państwa opinie, a zwłaszcza polemiki.

dr hab. Tomasz Kalisz, prof. UWr